

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D. v právní věci

žalobce: **FULGUR BATTMAN, spol. s r.o.**
sídlem Svitavská 839/39, Brno
zastoupen Mgr. Marcelou Královcovou, advokátkou
sídlem Čelakovského 1859/6, Blansko

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2018, č.j. 50570/18/5300-22441-711776,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2018, č.j. 50570/18/5300-22441-711776, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne

9.4.2018, č.j. 1768280/18/3003-52522-712525, kterým správce daně nevyhověl požadavku žalobce na vrácení přeplatku na DPH ve výši 638 507 Kč, neboť nebyly splněny podmínky zakotvené v § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), pro to, aby žalobci vznikl vratitelný přeplatek.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že nesouhlasí s body 21 až 37 napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že zrušení prvního rozhodnutí o odvolání soudem nemůže vyvolat prodloužení lhůty ke stanovení daně, a proto již na věc nebylo možné aplikovat § 148 odst. 4 daňového řádu. Podle žalobce totiž oznámení rozhodnutí o opravném prostředku tuto schopnost obecně má dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, ale pokud došlo ke zrušení tohoto rozhodnutí Krajským soudem v Brně a následně k potvrzení jeho rozsudku Nejvyšším správním soudem, je na takové rozhodnutí nutno pohlížet, jako by vůbec nebylo vydáno a oznámeno. Vrácení věci k dalšímu řízení pak není podle žalobce pro posouzení věci rozhodné, neboť další řízení může pokračovat i tím, že se řízení zastaví, pokud mezitím dojde k prekluzi.
3. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
5. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Dne 24.11.2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2007, měsíce ledna roku 2008 a měsíců března až června roku 2008. Na základě výsledku daňové kontroly správce daně vydal dne 12.9.2013 dodatečné platební výměry, č.j. 3051016/13/3003-24903-707521, č.j. 3050323/13/3003-24903-707521, č.j. 3050324/13/3003-24903-707521, č.j. 3050326/13/3003-24903-707521, č.j. 3050328/13/3003-24903-707521 a č.j. 3050330/13/3003-24903-707521, kterými byla žalobci dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období a současně byla žalobci uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně. Tyto dodatečné

platební výměry byly žalobcem uhrazeny dne 27.1.2015, přičemž poté byl žalobci rovněž předepsán správcem daně úrok z prodlení spojený z pozdní úhradou daně.

9. Žalobce brojil proti dodatečným platebním výměrům odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím č.j. 34474/14/5200-20443-711661 ze dne 19.12.2014 tak, že odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Po rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozhodnutí rozsudkem ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, zrušil z důvodu vady v procesním postupu žalovaného po doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2017, č.j. 1 Afs 321/2016-31.
10. Žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, zohlednil v rámci nového rozhodování o odvolání proti dodatečným platebním výměrům veškerá vyjádření žalobce k seznámení s výsledkem doplnění odvolacího řízení a dne 31.7.2017 rozhodnutím č.j. 33228/17/5300-22441-711661 odvolání proti dodatečným platebním výměrům opět zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Druhé rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 10.8.2017 a žalobce proti němu nepodal žalobu ve správním soudnictví.
11. Dne 6.2.2018 bylo prvostupňovému správci daně doručeno podání žalobce označené jako “Žádost o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 638 507 Kč“, kterou žalobce požadoval vrácení přeplatku na dani, který měl vzniknout úhradou dodatečných platebních výměrů za předmětná zdaňovací období včetně příslušenství daně. Správce daně požadavku na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty nevyhověl, neboť pro to nebyly splněny podmínky ve smyslu daňového řádu.
12. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.
13. Podle § 154 odst. 2 daňového řádu převede správce daně přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.
14. Podle § 155 odst. 2 daňového řádu správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon.
15. Podle § 155 odst. 3 věty první daňového řádu pokud v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dosahuje vratitelný přeplatek nejméně částku 100 Kč, poukáže jej správce daně do 30 dnů ode dne obdržení žádosti podle odstavce 2, v opačném případě žádosti vyhoví, pouze pokud vratitelný přeplatek této částky dosáhne do 60 dnů ode dne

podání žádosti; lhůta pro jeho vrácení počíná běžet až ode dne následujícího po dosažení této částky.

16. Žalobce v žalobě nesouhlasí se závěry žalovaného, že nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na vrácení přeplatku, a to z důvodu prekluze práva správce daně pro stanovení daně; podle žalobce bylo na místě po vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, odvolací řízení zastavit.
17. Podle § 111 odst. 6 daňového řádu pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.
18. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu se běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.
20. Podle § 47 odst. 2 ZSDP byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.
21. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
22. Podle § 148 odst. 2 daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně, c) zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku, d) oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo e) oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.
23. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání

řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

24. Podle § 148 odst. 4 daňového řádu neběží lhůta pro stanovení daně po dobu a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem, b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně, c) trestního stíhání pro daňový trestný čin související s touto daní, d) od zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o stanovení daně až do oznámení rozhodnutí o jejím navrácení v předešlý stav, e) od marného uplynutí úložní doby až do dne doručení rozhodnutí, kterým je prohlášena neúčinnost doručení rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení, nebo f) ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.
25. Podle § 148 odst. 5 daňového řádu končí lhůta pro stanovení daně nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.
26. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na komentářovou literaturu, dosavadní lhůtou podle § 148 odst. 2 daňového řádu je nutno rozumět nikoliv pouze základní tříletou lhůtu započatou podle § 148 odst. 1 daňového řádu (případně podle předchozích právních předpisů), ale vždy aktuální podobu této lhůty. Lhůtu pro stanovení daně lze podle § 148 odst. 2 daňového řádu prodlužovat opakovaně. *„Prekluzivní lhůtu pro stanovení daně lze ve stanovených případech prodloužit. Lhůta se prodlužuje vždy o jeden rok. Smyslem prodloužení je poskytnout správci daně dostatek času pro vedení a ukončení probíhajícího řízení. Z tohoto důvodu se k prodloužení lhůty přistupuje pouze v případě, kdy (i) nastane zákonem předvídaná situace a (ii) do uplynutí dosavadní lhůty zbývá 12 a méně měsíců. Dojde-li tak ke splnění dvou výše uvedených podmínek, nestanoví-li zákon podmínku další [srov. písmeno a)], pak se dosavadní lhůta prodlužuje o jeden rok. Prodlužování lhůty přitom není co do četnosti nijak omezeno. Proto k prodloužení může dojít i vícekrát. V takovémto případě se z již jednou prodloužené čtyřleté lhůty může stát lhůta pětiletá. Uvedené je omezeno pouze maximální lhůtou, která je podle odstavce 5 stanovena na 10 let. Prekluzivní lhůta tak od svého prvotního počátku (odstavec 1) nemůže být delší než 10 let. K tomuto blíže viz odstavec 5.“* (Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-604-3). Uvedený závěr plyne také z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 18/14 ze dne 15.9.2015, na který odkazoval žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a také žalovaný v napadeném rozhodnutí.
27. Zdejší soud pro přehlednost shrnuje, že v projednávaném případě zahájil správce daně daňovou kontrolu dne 24.11.2010, čili učinil úkon směřující k vyměření nebo dodatečnému stanovení daně, před uplynutím tříleté lhůty dle § 47 odst. 1 ZSDP, která začala běžet od konce příslušných zdaňovacích období, tj. za zdaňovací období listopad 2007 dnem 30.11.2007, za zdaňovací období leden 2008 dnem 31.1.2008, za zdaňovací období březen 2008 dnem 31.3.2008, za zdaňovací období duben 2008 dnem 30.4.2008, za zdaňovací období květen 2008 dnem 31.5.2008 a za zdaňovací období červen 2008 dnem 30.6.2008. Tříletá lhůta pro stanovení daně začala opět běžet dne 31.12.2010 a měla uběhnout dne 31.12.2013.
28. Jelikož dne 1.1.2011 nabyl účinnosti daňový řád, tak běh a délku lhůty pro vyměření daně, která v projednávaném případě započala podle příslušných ustanovení ZSDP a neskončila

do dne nabytí účinnosti daňového řádu, je ode dne nabytí účinnosti daňového řádu třeba posuzovat podle ustanovení daňového řádu, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle ZSDP zůstává zachován. Žalobci byly dodatečné platební výměry doručeny dne 18.9.2013, čímž došlo podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok, neboť tímto byla žalobci oznámena rozhodnutí o stanovení daně; lhůta tak měla uběhnout dne 31.12.2014. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. 34474/14/5200-20443-711661, o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům, bylo žalobci doručeno dne 29.12.2014, čímž mu bylo oznámeno rozhodnutí ve věci opravného prostředku ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, proto se lhůta prodloužila o jeden rok, tj. do 31.12.2015.

29. Zdejšímu soudu je dále i z jeho úřední činnosti známo, že dne 27.2.2015 bylo zahájeno řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. 34474/14/5200-20443-711661; rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, jímž bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno, nabyl právní moci dne 10.11.2016. Na základě podané kasační stížnosti žalovaného bylo u Nejvyššího správního soudu dne 24.11.2016 zahájeno řízení o kasační stížnosti, přičemž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2017, č.j. 1 Afs 321/2016-31, jímž byla kasační stížnost zamítnuta, nabyl právní moci dne 20.4.2017.
30. Z uvedeného plyne, že s ohledem na vedená soudní řízení, lhůta, která měla uplynout dne 31.12.2015, byla stavěna od 27.2.2015 do 10.11.2016, kdy probíhalo řízení před zdejším soudem, následně běžela do 24.11.2016, kdy byla podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu; lhůta tedy byla opět stavěna od 24.11.2016 do 20.4.2017, kdy nabyl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2017, č.j. 1 Afs 321/2016-31, právní moci. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, s ohledem na uvedené se běh lhůty stavěl po dobu celkem 770 dní, a proto by lhůta, která měla původně skončit dne 31.12.2015, uplynula dne 8.2.2018. Dne 10.8.2017 bylo zmocněnci žalobce doručeno druhé rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2017, č.j. 33228/17/5300-22441-711661, o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům, tedy žalobci bylo v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty oznámeno rozhodnutí ve věci opravného prostředku. S ohledem na maximální délku lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 5 daňového řádu, která činí 10 let, tato lhůta skončila za zdaňovací období listopad 2007 dne 30.11.2017, za zdaňovací období leden 2008 dne 31.1.2018, za zdaňovací období březen 2008 dne 2.4.2008, za zdaňovací období duben 2008 dne 30.4.2018, za zdaňovací období květen 2008 dne 31.5.2018 a za zdaňovací období červen 2008 dne 2.7.2018. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2017 nabylo právní moci dne 10.8.2017, z čehož je zřejmé, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně byla dodržena.
31. S ohledem na výše uvedené zdejší soud uzavírá, že k nedodržení lhůty pro stanovení daně nedošlo a tudíž nebyl dán důvod pro zrušení dodatečných platebních výměrů a zastavení řízení.
32. Pokud žalobce namítá, že jestliže zdejší soud rozsudkem ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. 34474/14/5200-20443-711661, je na takové zrušené rozhodnutí třeba pohlížet tak, jako by vůbec nebylo vydáno a oznámeno s tím, že není podstatné, že soud vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení, neboť další řízení mělo být podle žalobce zastaveno s ohledem na prekluzi, tak ani v tom se

žalobcem zdejší soud nesouhlasí. Jak uvedl kupř. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.2.2018, č.j. 2 Afs 239/2017-29, „Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčuje ani v tom, že by oznámení prvního rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu pozbylo svého účinku na běh lhůty pro stanovení daně. Stěžovatel tak dovozoval ze skutečnosti, že první rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 62 Af 82/2012 – 101. Nemožnost přisvědčit stěžovatelovu názoru lze demonstrovat na kontrastu účinků zrušujícího rozsudku vydaného správním soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na straně jedné a účinků vyslovení nicotnosti rozhodnutí o odvolání (ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 odst. 1 s. ř. s.) na straně druhé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015 – 21). V prvním případě se napadené rozhodnutí zrušuje, tj. pozbývá svých účinků od okamžiku právní moci derogačního výroku rozsudku. Zrušením rozhodnutí o odvolání se např. žalovaný odvolací orgán nestává zpětně nečinný (neboť ve věci samé již dříve rozhodl, byť toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno). Naproti tomu vyslovení nicotnosti rozhodnutí přichází na řadu v situaci, kdy správní akt zjevně trpí natolik zásadními nedostatky, že jej nelze vůbec považovat za akt, nýbrž za paakt (non-negotium), jenž nikdy nebyl způsobilý vyvolání jakýchkoli právních účinků; výrok o vyslovení nicotnosti „kvazi-rozhodnutí“ (byť je z povahy věci deklaratorní) proto popírá účinky dotčeného aktu i zpětně (ex tunc). V případě prvního rozhodnutí o odvolání však krajský soud nevyslovil jeho nicotnost. Je přitom nezbytné uvést, že ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu neváže prodloužení lhůty pro stanovení daně právě na existenci rozhodnutí, nýbrž na oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku. Mimo jiné i z toho je patrné, že účinek oznámení rozhodnutí o odvolání je ze své povahy jednorázový a plně se vyčerpává okamžikem, kdy nastane. Ani v případě zrušení oznámeného rozhodnutí tudíž nedojde zpětně k negaci jednou již nastalého prodloužení lhůty pro stanovení daně. Z uvedeného plyne, že novým rozhodnutím o odvolání může dojít k opětovnému prodloužení lhůty pro stanovení daně. To samozřejmě jen za předpokladu, že oznamované rozhodnutí ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu není úkonem toliko formálním, jehož jediným (nebo jen převažujícím) účelem je dosažení prodloužení lhůty pro stanovení daně (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Afs 201/2006 – 106); znaky takového počínání odvolacího orgánu však první rozhodnutí o odvolání nejevilo. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016 – 59“ (zvýrazněno zdejším soudem). Lze uzavřít, že pokud zdejší soud v rozsudku ze dne 3.11.2016, č.j. 62 Af 23/2015-112, nevyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. 34474/14/5200-20443-711661, tak oznámení uvedeného rozhodnutí žalovaného mělo účinky spočívající v prodloužení lhůty pro stanovení daně.

33. Žalobci tedy vratitelný přeplatek v podobě jím uhrazené daně včetně příslušenství v nyní posuzovaném případě ve smyslu § 154 odst. 1 a 2 daňového řádu nevznikl. Správce daně tudíž nepochybil, pokud žádosti žalobce o vrácení preplatku nevyhověl.
34. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

35. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu